

Nagy Márta Júlia

Hameln

Egy átlagos utazás úgy kezdődik, hogy már az elején tudod, min kell keresztülmenni. Lehasznált parkoló izgága füvektől áttört, morcos és magát mégis megadó betonpályája. Felüljáró az általad fagyiházaknak keresztelt nyomorsziget felett – ami neked nyomornak tűnik, másnak az ont otthonmeleget. Verzett bozót, ázott, kóbor állatok szőre, félbehagyott ipari Bábelek, a kiégett projektkoordinátor kezéből kicsúszó, ocsmányfekete kormány pöfföge. Alkalomadtán előhalászott régi szeretőd csak neki lelkes, neked félemberalom-szagú ölelése – félálom, amibe sosem akartál beledermesni. Régen azt hitted, azért tart vissza, hogy az vigyen előre.

Egy kereszteződés polipkarjain áthaladva fejed búbjá mintha a felhőkbe lenne fúrva, átfut rajtad a változásnak csúfolt választás szele, és mi más lesz a vágyad, mint az ablakokba dúcolt halpreparátum ráncait felöltő savanyú uborka, egy aggszúzi ég üveghengerében testét a megbomló síknak tuszkolva, vak csíkszemén kacsint ki megannyi boldognak szánt élet homokútra síklott, kopolyú nélküli kacskaringója.

Nem érem utol az évszakokat. Néhanap feldúsul egy erdő, bujábban göndörödik egy domb, nemespenész rág felmart házfalat, vérbogyófolyamként bugyog az oromról megannyi eső síkálta vörös háztető – ahogy torkos gyerekszáj nyílik tág mosolyra spájzban egy nagy bödön lekvár előtt. Különben a szalagkorlát horpadt magánya az ég örökös kedélytelenségébe oldva, és alig válik el a tél és a nyár itt nálunk, az úton, és maguknak az úton levőknek – térképpacába olvad a fókusznagyításban az összes idegborzoló és csiklandozó, szemet fárasztó részlet.

Mint például egy ébenfeketére csupasztított fa ágai
 a mesekék égen, egy patyolattisztára meszelt homloklattal,
 a kerítésen átkacsintó szobor arany szemé.
 Zavarba hoz a saját elevenségem,
 se tervem, se célom,
 csak egyfajta közönyös fennmaradás,
 egy várhatóan soha be nem következő
 kaland a semmi zárványában.

Az erdők titkai. Unos-untalan ismételt
 rémmesék táskáktól roskadó gyerekhátaknak –
 amikor elsúgják, pletykálni hátrafordulnak.
 Kánonsutymorgás. Erdő és titok előbb-utóbb
 összeérnek. Átmásznak vízmosáson,
 viharban letört ágakon, vonulnak,
 mint a hamelni patkányok.

Az arcvonások újratermelik magukat,
 az utcák végén a füstbog a régi.
 Ha már szembenéztem az akkori magammal,
 úgy tűnik, hozzá fogok visszatérni.

*Egy átlagos utazás úgy végződik, hogy úgysem tudod,
 mit hagysz magad mögött. Lehasznált parkoló
 izgága füvektől áttört, morcos és magát mégis megadó
 betonpályája. Felüljáró az általad fagyiházaknak
 keresztelt nyomorsziget felett – ami neked nyomornak
 tűnik, másnak az ont otthonmeleget. Ázott, kóbor állatok szőre.
 Féltbehagyott ipari Bábelek, a kiégett projektkoordinátor
 kezéből kicsúszó, ocsmányfekete kormány pöfögése.
 Alkalmadtán előhalászott régi szeretőd csak neki
 lelkes, neked félemberalom-szagú ölelése – féltalom,
 amibe sosem akartál beledermesni. De most már tudod,
 nem tart vissza, hogy azt hidd, bármikor elmehetsz tőle.*

Délibáb

Mahónia hamva. Szúrós örökzöldszag,
 negédes petúniák. Porcsin serken ki
 a téglák közéből, zsibvásár makettje
 egy tarka csiknyi, csorba szirmú virág.

Toldott-foldott öröm rózsás pamutrongya
függönyözi el az ájulás mákonyát,
füstkoronás kerti zugokban lángol a levegő,
kék árnyékodat látod a lángon át.

A szarvai tűnnek fel először, ahogy kibújik
a kék fal és a kredenc közül –
domború mellkas, hogy lapult meg ott,
mennyit kerested, és most megtestesül.

Kakastollakból ragasztott magának sörényt,
és kikandikál a kerítés mögül.
Vége abban a lomban találsz otthont,
amiben hontalan, kék szíved szentesül.

Gerevich András

Hamubogyók a tóparton

1.

A hajnali tavon virágzik egy csukatetem,
ezüstös víz nyaldossa porcelánhasát,
porosodik, ahogy múlnak az évszakok,
míg el nem jön peckesen a mai délután,
frissen vasalt ingben, jóllakottan, üdén,
szavait szurokként keni szét arcodon,
letöri egyesével minden óráról a mutatót,
igét hirdet, megváltást ígér, de a szájában
férges ficánkolnak a fogai helyén, nyelvének
halszeme van, amikor átölel és megcsókol,
belülről vizsgálja meg a szájüreged,
mert holnap bomló mókustetem leszél,
csillogó gyémántfogaid sorra kirügyeznek,
a napviharban virágba borulsz.

2.

A tekintetedet nutellaként kened rám,
ahogy figyeled rügyező mellbimbómat,
ajkadról édes szavakat szopogatok,